Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: PIGEN PAA DIGET. TIL EN GÆLISK MELODI.

Citation: Aakjær, Jeppe: ”PIGEN PAA DIGET. TIL EN GÆLISK MELODI.”, i Aakjær, Jeppe: *Digte 1908-1918. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 75. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer02val-shoot-workid69255/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Digte 1908-1918. - 1918

I gaar vel og stirrer jer Øjet i Vand
paa alle de funklende Tinder
og længes herhjem mod vort taagede Land
med alle dets Juletræsminder,
mod Hytten og Hyggen — en Kjærest', en Bror,
mod Haandtryk og Smil — og en krumbøjet Mor,
der blunder i Stolen bag Ovnen.

Saa længes og trænges hver kvindefødt Sjæl
fra Livsløbets Stunder begynde,
mens Støvlerne stødes for Taa og for Hæl,
og Saalerne slides saa tynde.
— I Længsel at vandre mod uvisse Maal
med tusinde Mil bag den lasede Saal
er Lov for en Ranselens Ridder.

20/12 1911.

PIGEN PAA DIGET.

TIL EN GÆLISK MELODI.

GJØGEN kukker, Solen svinder,
Duggen falder stille paa Moders Bleg,
Himlens Sky faar røde Kinder,
Hjærtegræsset ringler mod Siv og Fleg.
Faar og Gjed mod Kvælden bræger,
Møllens Vinger gaar mod Vestens Skjær.
Klokken ringer fjernt bag Heden,
der hvor rank han vandrer, min Hjærtenskjær.

Lille Hjejle, du skal føre
alle mine Længsler til ham, du ved,
fløjte Ømhed i hans Øre,
over Mosen bære min Kjærlighed.
Til hvert Prik, din Vinge smykker,
hefter jeg et Kys, til ham et Laan;
gule Hjejle, bær dem varligt,
giv dem ej til Pris for Gjøges Haan!

Jeg har skuret mine Spande,
sat dem snildt paa Række med Bunden op,
vandet Kaalen, brust med Kande,
skiftet Klædet over Ostens Kop.
Ensomheden her jeg søgte,
og jeg tog min blanke Sølje paa,
den han ømt mig bad at bære,
naar engang vi skulde til Altret gaa.

Kuk nu Gjøge, mens jeg plukker
Skjørtet fuldt af Iris ved Aftnens Strøm.
Før mit Kammers Lys jeg slukker,
stiller jeg dem varligt bag Pudens Søm.
Irisblomstens Duft skal tryile
dig, min kjække Yngling, mod *min* Barm,
saa paa Drømmens Bro og Duftens
ind til mig du glider ad Vindvets Karm!

8/1 1912.

STORKEN.

HAN kommer med Sommer, han kommer med Sol
til Kløver og nikkende Hvener.
Mens Pigen hun sømmer sin blommede Kjol
i Læ af de røde Syrener,
han sænker sig ned paa det mossede Tag
og knebrer fra Reden den udslagne Dag
en Højsommervise om Danmark.

Og Børnene stirrer fra Tærsklen didop,
hvor Løget paa Mønningen nikker,
og Oldingen ranker sin krogede Krop
i Stuen, hvor Slagværket dikker;
og Minderne dugger, og Læberne be'r,
og Børnene pludrer og peger og ler:
„Se Storken er kommen til Danmark!"